

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 12, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:845](#) 05-06-2026

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3537](#) 02-06-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1408](#) 26-05-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3191](#) 21-05-2026

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2524](#) 18-09-2025

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3197](#) 29-05-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:13793](#) 26-05-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:3980](#) 15-05-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3147](#) 11-05-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2964](#) 01-05-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:12071](#) 16-04-2026

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:6601](#) 03-03-2026

RECHTSPRAAK

Verzoek om vervangende toestemming tot erkenning wordt afgewezen, omdat de man niet de verwekker van het kind blijkt te zijn.

Feiten en procedure

De moeder en de man hebben een relatie gehad, die beëindigd werd tijdens de zwangerschap. Het kind is niet erkend. De man verzoekt de rechtbank om hem vervangende toestemming tot erkenning te verlenen, hem met gezamenlijk gezag te belasten en een omgangsregeling vast te stellen. De moeder verzet zich hiertegen. De bijzondere curator heeft geadviseerd een DNA-onderzoek uit te voeren en als daaruit blijkt dat de man de verwekker is hem vervangende toestemming te verlenen.

Beoordeling

De rechtbank overweegt dat de partijen samen een DNA-onderzoek hebben laten uitvoeren. Hieruit kwam naar voren dat er 0% kans is dat de man de verwekker is. De man wil dat de rechtbank een officiële DNA-test gelast. De moeder voert echter aan dat hoewel het DNA-onderzoek niet rechtsgeldig was, deze wel is uitgevoerd met voldoende waarborgen. Het onderzoek is uitgevoerd in een erkend laboratorium en de advocaat van de moeder was betrokken bij de test. Volgens de rechtbank is de betwisting van de man in het licht van de deugdelijke onderbouwing van de moeder onvoldoende. Daarom volgt de rechtbank de uitslag van het DNA-onderzoek.

Conclusie

Het verzoek om vervangende toestemming tot erkenning wordt afgewezen, gezien de man niet de verwekker van het kind is. Omdat de man geen juridisch ouder zal worden, is hij ook niet bevoegd tot gezamenlijk gezag. Het verzoek om omgang wordt eveneens afgewezen, omdat de man (de naam van) het kind niet kent en dus geen nauwe persoonlijke betrekking met hem heeft.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3147

Zaaknummer: C/16/566637 / FO RK 23-1472

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij de gecertificeerde instelling (GI) is een disbalans ontstaan tussen het aantal gezinnen met een kindbeschermende maatregel in verhouding tot het aantal uitvoerende jeugdbeschermers. Hierdoor zijn er minder werkzaamheden verricht en is minder regie gevoerd dan wenselijk was.

Feiten

De vader en de moeder hebben ouderlijk gezag over de minderjarige, die in een gezinshuis verblijft. De kinderrechter heeft eerder de ondertoezichtstelling verlengd tot de meerderjarigheid en heeft een machtiging verlengd om minderjarige uit huis te plaatsen in een gezinsgerichte voorziening tot april 2026.

Verzoek

De GI verzoekt de machtiging uithuisplaatsing te verlengen tot de meerderjarigheid. De GI probeert een goede samenwerkingsrelatie op te bouwen, maar dat zal een lange weg zijn door wat in het verleden is gebeurd door het ontbreken van regie. De vader heeft nog weinig vertrouwen in de GI en de gezinshuisouders voelen zich niet door de GI gehoord.

Beoordeling

De kinderrechter benadrukt dat de GI heeft erkend dat door de disbalans tussen het aantal gezinnen met een maatregel en het aantal uitvoerende jeugdbeschermers bij de GI er minder werkzaamheden zijn verricht dan wenselijk was. De familie van de minderjarige is hiervan de dupe geworden. Er was langdurig geen vaste jeugdbeschermers en ter zitting is er ook geen manager (of bestuurder) van de GI aanwezig, waardoor opnieuw de jeugdbeschermers moeten proberen uit te leggen waarom de GI de familie van de minderjarige zo lang in de kou heeft laten staan.

Gebleken is dat de minderjarige is verhuisd naar een ander gezinshuis en het daar naar zijn zin heeft. Ondersteuning door de GI en vanuit het K&J Centrum voor de minderjarige blijft van groot belang. De kinderrechter spreekt daarbij de hoop uit dat de jeugdbeschermers die

sinds januari 2026 betrokken is, langere tijd beschikbaar zal blijven en zal blijven investeren in een goed contact en vertrouwen tussen de GI, de vader, de minderjarige, de gezinshuisouders van de minderjarige én die van zijn zussen en de overige betrokkenen.

Conclusie

De kinderrechter verlengt de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:6601

Zaaknummer: C/10/700963 / JE RK 25-1148

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding tussen ex-geliefden over de verdeling van een hond.

Feiten en omstandigheden

Partijen, een man van 70 en een vrouw van 55, hebben een latrelatie gehad. In juni 2025 hebben zij samen een puppy uitgezocht voor € 800. De vrouw heeft de koopprijs betaald en de man heeft de helft daarvan aan haar overgemaakt. De vrouw staat als enige eigenaar vermeld op het registratiepasje van de databank en in het dierenpaspoort. De man heeft bijgedragen in de kosten van de hond en de hond verbleef regelmatig bij hem. Nadat de relatie in februari 2026 was geëindigd, hebben partijen de zorg voor de hond een tijd verdeeld, totdat de vrouw die afspraak in maart 2026 eenzijdig beëindigde, zichzelf als enige eigenaar bestempelde en de man € 400 overmaakte met de omschrijving 'hond exit'.

Vordering

In conventie vordert de man dat de hond om de week bij hem verblijft. Hij legt daaraan ten grondslag dat partijen samen eigenaar zijn, zodat hij recht heeft op de hond gedurende de helft van de tijd; subsidiair stelt hij dat hij ook zonder mede-eigendom aanspraak heeft op omgang met de hond.

In reconventie vordert de vrouw dat aan de man een contact- en locatieverbod wordt opgelegd en dat hem wordt verboden de hond te benaderen, omdat de man volgens haar sinds het einde van de relatie 'stalking-achtig gedrag' vertoont.

Beoordeling en motivering

Eigendom

Dat de man de helft van de aanschaf- en verzorgingskosten heeft gedragen, wijst op mede-eigendom. Daartegenover staat dat uitsluitend de vrouw als eigenaar is vermeld in het dierenpaspoort, waarin – anders dan op het pasje van de databank – wel ruimte was om ook de naam van de man op te nemen. De vrouw heeft bovendien aangevoerd dat het van begin af aan de bedoeling was dat alleen zij eigenaar zou worden: de hond kwam in de plaats van haar overleden hond, de relatie was een knipperlichtrelatie en partijen waren overeengekomen dat

de hond bij het einde van de relatie bij haar zou blijven. De man betwist dit. De voorzieningenrechter kan niet vaststellen wie gelijk heeft; daarvoor is nader feitenonderzoek of bewijslevering nodig, wat alleen in een bodemprocedure kan. Er is daarom onvoldoende grond om vooruitlopend daarop aan te nemen dat de man mede-eigenaar is en op die basis een voorlopige beheersregeling te treffen.

Verdeling

Ook als de man wél als mede-eigenaar zou worden aangemerkt, is de uitkomst niet anders. Bij gemeenschappelijk eigendom kan iedere eigenaar, als partijen er onderling niet uitkomen, vorderen dat de rechter de gemeenschap beëindigt en het gemeenschappelijke goed verdeelt; dat geldt ook bij gezamenlijk eigendom van een hond, waarbij de meest voor de hand liggende uitkomst is dat de hond aan één van partijen wordt toegedeeld. Bij die afweging kan onder meer meewegen wie de meeste (emotionele) binding met de hond heeft. Dit wijst in het voordeel van de vrouw, nu de hond is aangeschaft ter vervanging van haar overleden hond en het toekomstperspectief van de hond gelet op het leeftijdsverschil eveneens in het voordeel van de vrouw uitvalt. Ook langs deze weg is onvoldoende duidelijk dat de man het recht heeft of houdt om de hond een deel van de tijd bij zich te hebben.

De eerdere afspraken

De eerdere afspraak om de zorg voor de hond ongeveer gelijk te verdelen, hoeft de vrouw niet na te komen. Een dergelijke afspraak kan in beginsel worden opgezegd. Gelet op de korte tijd dat de hond op dat moment in het leven van de man was en de reeds bestaande spanningen tussen partijen, was de eenzijdige beëindiging door de vrouw in maart 2026 niet onaanvaardbaar. De vordering van de man wordt daarom afgewezen.

Contact- en locatieverbod (reconventie)

Het tegen diens wil blijven benaderen van een ander kan een onrechtmatige daad opleveren, ter beëindiging waarvan in kort geding een voorziening kan worden gevraagd. Voor een locatieverbod is, gelet op het karakter ervan dat sterk ingrijpt in de persoonlijke vrijheid van de man, slechts plaats wanneer de veiligstelling van de persoonlijke vrijheid van de vrouw tegen inbreuken daarop op geen andere wijze te bereiken is. De man heeft erkend dat hij zich meerdere malen ongewenst heeft gedragen, maar dat dit stelselmatig is gebeurd of dat herhaling dreigt, is onvoldoende aannemelijk geworden, mede omdat de man inziet dat dit niet meer mag en de confrontaties samenhangen met de onduidelijkheid over de hond, die met dit vonnis is weggenomen. De voorzieningenrechter wijst het gevorderde verbod daarom af, met de kanttekening dat bij overtreding van de door de vrouw gestelde grens alsnog een contact- en/of locatieverbod kan worden gevorderd.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst zowel de vorderingen van de man in conventie als de vorderingen van de vrouw in reconventie af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:13793

Zaaknummer: 703193

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vrouw verzoekt vernietiging van het echtscheidingsconvenant en het addendum dat de man met behulp van AI heeft opgesteld, op grond van misbruik van omstandigheden (art. 3:44 BW). De rechtbank wijst dit af omdat de vrouw onvoldoende heeft onderbouwd dat de man misbruik van zijn positie heeft gemaakt. Ook haar subsidiaire vordering tot betaling van € 50.000 en de bekrachtigingsverzoeken van de man worden afgewezen.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2015 gehuwd en hebben twee minderjarige kinderen. In het kader van hun echtscheiding heeft de man met behulp van AI een echtscheidingsconvenant opgesteld, dat partijen op 12 juni 2025 hebben ondertekend, gevolgd door een eveneens met AI opgesteld addendum van 18 juni 2025. Daarin is onder meer afgesproken dat de echtelijke woning aan de man wordt toegedeeld, dat de vrouw afstand doet van haar aandeel in de overwaarde en in ruil daarvoor een vergoeding ontvangt uit de onderhandse opnameruimte van de hypotheek (€ 24.198,73, te verminderen met de kosten van de hypotheekovername), en dat partijen afzien van pensioenverevening.

Verzoek

Beide partijen verzoeken de echtscheiding uit te spreken; de verzoeken over de hoofdverblijfplaats en de kinderalimentatie zijn ter zitting ingetrokken omdat partijen hierover in het ouderschapsplan afspraken hebben gemaakt.

De vrouw verzoekt primair een verklaring voor recht dat het convenant en het addendum onder misbruik van omstandigheden tot stand zijn gekomen en vernietiging daarvan op grond van artikel 3:44 BW, voor zover het gaat om de overwaarde van de woning, het pensioen, de inboedel en de belastingaangifte 2025. Subsidiair verzoekt zij de man te veroordelen tot betaling van € 50.000 voor haar aandeel in de overwaarde en de inboedel. De man verzoekt bekrachtiging van het convenant en het addendum en veroordeling van de vrouw om op straffe van een dwangsom mee te werken aan de uitvoering daarvan.

Beoordeling en motivering

Misbruik van omstandigheden

Volgens artikel 3:44 BW is een rechtshandeling vernietigbaar wanneer zij door misbruik van omstandigheden tot stand is gekomen. Misbruik van omstandigheden is aanwezig wanneer iemand die weet of moet begrijpen dat een ander door bijzondere omstandigheden, zoals noodtoestand, afhankelijkheid, lichtzinnigheid, abnormale geestestoestand of onervarenheid, bewogen wordt tot het verrichten van een rechtshandeling, het tot stand komen van die rechtshandeling bevordert, ofschoon hetgeen hij weet of moet begrijpen dat hij hem daarvan zou behoren te weerhouden. De rechtbank oordeelt dat de vrouw, mede gelet op de betwisting door de man, onvoldoende heeft onderbouwd dat hiervan sprake is.

Partijen hadden een traditionele rolverdeling waarbij de man zich met de financiën bezighield. De rechtbank acht voorstelbaar dat de man daardoor een sterkere positie had bij het maken van de afspraken en dat er ongelijkheid bestond, maar dat de man van die positie misbruik heeft gemaakt is niet gebleken. De man heeft de vrouw inzage gegeven in de financiële gegevens (de taxatiewaarde van de woning, de hypotheek en de opnameruimte), zodat de vrouw wist of kon weten waar zij recht op had (€ 95.349) en waarvan zij afstand deed (€ 71.150,27). De vrouw heeft ter zitting verklaard dat zij hiermee bewust akkoord is gegaan, omdat zij wenste dat de man met de kinderen in de echtelijke woning kon blijven wonen. Dat de man misbruik heeft gemaakt van die wens blijkt niet, en met de afspraken over het pensioen en de belastingaangifte houdt die wens geen verband.

Dat de man heeft achtergehouden dat hij meer kon lenen (volgens de vrouw circa € 100.000) dan de afgesproken vergoeding, levert evenmin misbruik van omstandigheden op. Ook de gestelde (tijds)druk en het verwijt dat de man de vrouw zou hebben weerhouden van het inwinnen van juridisch advies zijn onvoldoende onderbouwd: de vrouw was zich ervan bewust dat zij een advocaat kon inschakelen, en de overgelegde mailwisseling dateert van ná de ondertekening. De rechtbank wijst het verzoek tot vernietiging daarom af.

Subsidiaire vergoeding van € 50.000

Partijen zijn na ondertekening van het convenant mondeling overeengekomen dat de man de vergoeding zou verhogen tot € 50.000, maar deze afspraak is niet in het addendum opgenomen. Omdat partijen in artikel 8.4 van het convenant zijn overeengekomen dat alleen schriftelijk van de afspraken kan worden afgeweken, en de vrouw nadien juist te kennen heeft gegeven niet langer met dit voorstel in te stemmen, kan de man niet worden gehouden tot betaling van € 50.000. Ook dit verzoek wordt afgewezen.

Bitcoins

Partijen zijn vergeten de bitcoins van de man te verdelen. Anders dan de man betoogt, vallen de bitcoins niet onder de afspraak over bankrekeningen in artikel 5 van het convenant: het gaat om een digitale valuta die zonder tussenkomst van een bank functioneert. Dit vergeten bestanddeel moet alsnog worden verdeeld (art. 3:179 BW). De rechtbank deelt de bitcoins toe aan de man, onder vergoeding van de helft van de waarde aan de vrouw.

Beslissing

De rechtbank spreekt de echtscheiding uit, neemt het ouderschapsplan in de beschikking op en bepaalt dat de man gedurende zes maanden na inschrijving van de echtscheiding in de woning mag blijven wonen. De bitcoins worden aan de man toegedeeld onder vergoeding van de helft van de waarde aan de vrouw. Iedere partij draagt de eigen proceskosten. De overige verzoeken – waaronder het verzoek van de vrouw tot vernietiging van het convenant en het addendum en tot betaling van € 50.000 en de verzoeken van de man tot bekrachtiging het convenant en het addendum en de dwangsom – worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3197

Zaaknummer: C/08/340684 / ES RK 25-6964

Rechters: A.M. Mensink

Advocaten: M. Cupido en F. Zoer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om machtiging tot opheffing BEM|clausule op bankrekening minderjarige.

Feiten

De moeder verzoekt om opheffing van de BEM|clausule (Belegging, Erfenis en andere gelden Minderjarigen) op de bankrekening van de minderjarige om de kosten van orthodontie en het levensonderhoud te betalen. De moeder stelt beperkte financiële draagkracht te hebben en zij ontvangt geen alimentatie.

Beoordeling

De kantonrechter overweegt dat op grond van artikel 1:247 BW de ouder verantwoordelijk is voor de verzorging en opvoeding van het kind. De beperkte financiële draagkracht van de moeder is onvoldoende grond voor opheffing van de BEM-clausule: deze voorkomt (mede) aanwending van het vermogen van de minderjarige voor uitgaven die normaliter voor de rekening van de ouder komen.

Gelet hierop dient het verzoek te worden afgewezen. Er is onvoldoende aangetoond dat de ouder enkel met gelden van de minderjarige de zorg kan dragen.

Beslissing

De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 15-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:3980

Zaaknummer: 12004688

Rechters: C.T.C. Wijsman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Familierecht. Omgangsregeling. Intieme terreur. Geen ruimte voor fysieke omgang totdat vader behandeling goed afrondt.

Procedure in hoger beroep

Betreft zaaknummers 200.361.779/01 en 200.367.071/01.

Feiten

De man en de vrouw zijn ouders van de minderjarige, die bij de moeder woont. Het gezamenlijk gezag is beëindigd; de moeder heeft alleen gezag. De contactregeling bestaat uit via de gecertificeerde instelling (GI) verzonden brieven en kaarten. De minderjarige stond van november 2022 tot november 2025 onder toezicht. De vader bevindt zich sinds eind december 2025 in voorlopige hechtenis.

Omvang geschil

Zaaknummer 200.361.779/01: Tussen partijen bestaat een geschil over de omgang. De rechtbank wees het verzoek van de vader tot omgang af en maakte de eerdere regeling (brieven/kaarten via GI) definitief. In hoger beroep verzoekt de vader begeleide, opbouwende omgang, uiteindelijk leidend tot weekendomgang. Gezien zijn voorlopige hechtenis verzoekt hij belcontact naast brieven/kaarten. De moeder voert verweer.

Zaaknummer 200.367.071/01: Tussen partijen bestaat ook een geschil over de minderjarige en de ondertoezichtstelling. De rechtbank wees het verzoek van de vader af. De vader vraagt het hof om ondertoezichtstelling voor één jaar, uitgevoerd door een vervangende GI.

Motivering beslissing: zaaknummer 200.361.779/01

Wettelijk kader

De rechter kan op verzoek van de ouder(s) de omgangsregeling vaststellen/ontzeggen. Ontzegging is slechts mogelijk indien dit nadelig is voor de ontwikkeling van het kind, de ouder kennelijk ongeschikt of onmachtig is, vanwege ernstige bezwaren van een kind van 12

jaar of ouder, of wanneer omgang in strijd is met zwaarwegende belangen van het kind (art. 1:377a lid 3 BW).

Het recht op omgang voor een niet|gezaghebbende ouder en kind wordt mede beschermd door internationaal recht (art. 8 EVRM, art. 9 lid 3 IVRK en art. 24 lid 3 EU|Handvest).

De gezaghebbende ouder is verplicht de banden tussen het kind en de andere ouder te bevorderen.

De afwijzing of ontzegging van de omgang is tijdelijk: bij gewijzigde omstandigheden, en in ieder geval na één jaar, kan een ouder opnieuw een verzoek tot wijziging van de omgang indienen.

Bij de beoordeling van de omgang in de context van (de verdenking van) huiselijk geweld moet de rechter de rechten en de veiligheid van het kind waarborgen (art. 31 Verdrag van Istanbul en art. 19 IVRK). Dit vereist bijzondere zorgvuldigheid, een zorgvuldige risico|inschatting op verder geweld en het nemen van adequate, proportionele maatregelen.

Oordeel hof

Sinds 2020 hebben er incidenten van huiselijk geweld, stalking, identiteitsfraude en belaging door de vader jegens de moeder plaatsgevonden. De vader kreeg contact| en gebiedsverboden, waaronder een lokaalverbod (2022) en gebiedsverbod van vijf jaar (2024). Hij is in 2023 en 2024 strafrechtelijk veroordeeld en bevindt zich sinds 2025 opnieuw in voorlopige hechtenis wegens vermoedelijke overtreding van verboden en nieuwe verdenkingen. Tijdens de zitting betwistte de vader (gedeeltelijk) de ten laste gelegde feiten en stelde hij dat moeder het contact met de minderjarige belemmert.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) signaleert grensoverschrijdend gedrag van de vader jegens de moeder. De vader kent de impact daarvan op de moeder en de minderjarige niet. De GI constateert dat de vader de minderjarige inzet als middel in zijn conflict met de moeder. De moeder meldt voortdurende stalking en belaging. Een incident waarbij de vader de moeder en de minderjarige achtervolgde bevestigt volgens de moeder haar onveiligheid. De vader erkent de overtreding van het gebiedsverbod maar bagatelliseert de ernst ervan. De moeder ervaart een structurele aantasting van haar rust en veiligheid, die ook de minderjarige raakt.

De vader claimt het gebiedsverbod per ongeluk te hebben overtreden omdat hij de minderjarige wilde zien.

Gelet op de aard en duur van de veroordelingen, het herhaaldelijk negeren van voorwaarden

en verboden, en de bevindingen van de raad en het NIFP, kwalificeert het hof het gedrag van de vader als terreur. Een kind dat getuige is van huiselijk geweld is eveneens slachtoffer, en daarom wordt de minderjarige eveneens als slachtoffer van vaders gedrag aangemerkt.

De raad stelt vast dat de moeder juist meewerkte aan het contact, zelfs door brieven van de vader te blijven ontvangen, wat inmiddels onwenselijk is. Tijdens de ondertoezichtstelling werkte de vader niet mee. De raad acht meer contact dan brieven en kaarten niet verantwoord. De vader moet eerst het hulpverleningstraject succesvol afronden.

Het hof wijst het verzoek van de vader om een uitgebreidere omgangsregeling af. De moeder is op basis van een eerdere beschikking niet verplicht de post van de vader rechtstreeks te ontvangen. Nu de ondertoezichtstelling is beëindigd en de GI niet langer kan bemiddelen, vervalt de grondslag voor directe toezending van vaders schrijven aan de moeder.

Motivering beslissing: zaaknummer 200.367.071/01

Wettelijk kader

De kinderrechter kan ondertoezichtstelling uitspreken bij ernstige ontwikkelingsbedreiging en onvoldoende medewerking van de ouders aan vrijwillige hulp. Daarnaast moet aannemelijk zijn dat ouders op termijn zorg kunnen dragen.

Het verzoek tot ondertoezichtstelling kan worden ingediend door de raad of het OM. Indien de raad geen verzoek indient, is de ouder/verzorger die het kind als gezinslid opvoedt bevoegd een verzoek in te dienen. Bij uitblijven van een verzoek tot verlenging door de GI geldt dezelfde bevoegdheid voor de ouder/verzorger.

Oordeel hof

De vader is ontvankelijk in zijn verzoek tot ondertoezichtstelling, nu de GI geen verlengingsverzoek heeft ingediend en de raad geen nieuw verzoek heeft gedaan. Het hof sluit aan bij de kinderrechter en constateert dat geen ontwikkelingsbedreiging aanwezig is. De minderjarige functioneert goed, ontwikkelt zich positief, gaat naar school en eventuele hulp kan door de moeder worden georganiseerd.

De door de vader aangevoerde grond – begeleide omgang door de GI – vormt geen basis voor ondertoezichtstelling, nu geen omgang plaatsvindt en begeleide omgang op zichzelf geen grondslag biedt zonder ernstige ontwikkelingsbedreiging en onvoldoende medewerking aan vrijwillige hulp. Nu van een ontwikkelingsbedreiging geen sprake is, ontbreekt de grond voor ondertoezichtstelling.

Beslissing

Het hof bekrachtigt de twee bestreden beschikkingen en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3537

Zaaknummer: 200.361.779/01 en 200.367.071/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bekrachtiging nihilstelling partneralimentatie gedurende looptijd WSNP. Verzoek verlenging alimentatieduur met looptijd WSNP is prematuur.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn met elkaar gehuwd geweest. In april 2022 is tussen partijen de echtscheiding uitgesproken. Op dat moment is een onderhoudsverplichting van de man jegens de vrouw vastgesteld, tot juli 2027. Bij vonnis van de rechtbank Limburg van 26 maart 2024 is de toepassing van de wettelijke schuldsaneringsregeling (hierna: WSNP) uitgesproken ten aanzien van de man. Dit traject loopt af per 26 september 2025, waarna de man met een schone lei kan starten. Partijen zijn het erover eens dat de partneralimentatie zoals vastgesteld in de beschikking van 12 april 2022 herleeft op het moment dat de WSNP ten einde komt. Bij bestreden beschikking is de partneralimentatie voor de duur van het WSNP-traject op nihil gesteld.

De vrouw verzoekt in hoger beroep de man alsnog niet-ontvankelijk te verklaren in zijn verzoeken, althans de verzoeken af te wijzen als ongegrond en onbewezen. Zij komt met vier grieven in hoger beroep: de draagkracht van de man (grievens 1 en 2); de behoefte en behoefteigheid van de vrouw (grief 3); verlenging van de alimentatieduur (grief 4). Er is geen discussie over de aanvullende behoefte van de vrouw (grief 3) waardoor de derde grief geen bespreking behoeft.

Beoordeling en motivering

Draagkracht van de man (grief I en II)

Het hof stelt voorop dat voor zover de vrouw in haar grieven betoogt dat de man ten onrechte tot de WSNP is toegelaten – hetgeen overigens door de man wordt betwist – haar grieven in zoverre falen. Het vonnis waarbij de man is toegelaten tot de WSNP is inmiddels onherroepelijk en de toets voor toelating tot de WSNP kan in deze procedure over wijziging van de partneralimentatie niet worden overgedaan of gecontroleerd. Feit is dat de man is toegelaten tot de WSNP en dat door de rechter-commissaris een vrij te laten bedrag (VTLB) is

vastgesteld waarin geen rekening is gehouden met de door de man aan de vrouw te betalen onderhoudsbijdrage. Tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat aan het einde van de looptijd van de WSNP op 26 september 2025 de volledige schuld aan de vrouw zal worden afgelost. Ook zal de volledige schuld aan de schuldeiser worden afgelost, waardoor ook de vrouw schuldenvrij zal zijn. Alsdan zal de man ook de bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de vrouw weer hervatten.

Verlenging alimentatieduur (grief IV)

Het hof is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het verzoek van de vrouw tot verlenging van de alimentatieduur prematuur is. Het enkele feit dat de man gedurende anderhalf jaar geen partneralimentatie zal betalen is onvoldoende om de bij wet vastgestelde termijn te verlengen. Uitgangspunt van de wetgever is dat de alimentatieplichtige vijf jaar naar rato van zijn draagkracht dient bij te dragen aan de kosten van levensonderhoud van de alimentatiegerechtigde. Als die draagkracht lager is, dan is dat niet automatisch reden voor verlenging. Dat de vrouw ziek is waardoor zij geen inkomen uit arbeid kan genereren zou onder omstandigheden theoretisch een reden kunnen zijn om de alimentatieduur te verlengen. De bedoeling van de wetgever is evenwel dat bij een verlengingsverzoek alle omstandigheden van het geval worden meegewogen. Hoewel de vrouw voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat haar omstandigheden naar verwachting per september 2027 ongewijzigd zullen zijn, staat dit voor de omstandigheden aan de zijde van de man allerminst vast. Het hof acht hetgeen door de vrouw is aangevoerd onvoldoende om de duur van de alimentatie reeds nu te verlengen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank Limburg.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2524

Zaaknummer: 200.352.494_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verlenging uithuisplaatsing. Geen onderschrijving perspectiefbesluit. Aanvaardbare termijn vaststellen is maatwerk. In casu geen aanwijzingen dat langere onzekerheid schadelijk is voor ontwikkeling van kind van ruim twee jaar oud.

Feiten en omstandigheden

De ouders van de minderjarige (2 jaar oud) zijn gezamenlijk belast met het ouderlijk gezag. De vader is sinds begin 2025 gedetineerd. De minderjarige is in april 2025 onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst in een (perspectiefbiedend) pleeggezin. De maatregel is sindsdien verlengd. De rechtbank moet nog een beslissing nemen op het aangehouden verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) om de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige in een pleeggezin te verlengen voor de duur van de ondertoezichtstelling, dus tot april 2027. Daarnaast verzoekt de GI om haar besluit over het opgroeperspectief van de minderjarige te beoordelen. Verder verzoekt de moeder de maatregelen te beëindigen en de GI te vervangen.

De GI heeft het perspectiefbesluit genomen dat de minderjarige niet meer bij de moeder thuis zal opgroeien, maar in het pleeggezin. Zij heeft dit in maart 2026 in een brief aan de moeder meegedeeld. De GI wilde sinds de start van de uithuisplaatsing een perspectiefonderzoek laten uitvoeren maar moeder wenste hier niet aan mee te werken. Inmiddels is volgens de GI de aanvaardbare termijn verstreken. De moeder is het hier niet mee eens. Zij vindt dat uit de omgangsverslagen volgt dat zij beschikt over voldoende opvoedkwaliteiten en dat zij een responsieve opvoeder is, die emotioneel en praktisch beschikbaar is. De moeder vindt dat zij de kinderen inmiddels een veilige en stabiele omgeving kan bieden. Het perspectiefbesluit is volgens haar onzorgvuldig tot stand gekomen. De vader sluit zich aan bij de standpunten van moeder.

De pleegouders willen graag dat de minderjarige duidelijkheid krijgt over haar opvoedperspectief. Zij staan open voor uitbreiding van de omgang tussen de minderjarige en de moeder, mits dit praktisch haalbaar blijft voor de pleegouders.

Beoordeling en motivering

De rechtbank onderschrijft het door de GI genomen perspectiefbesluit niet. Op grond van artikel 8 EVRM moeten er voldoende inspanningen worden verricht om toe te werken naar een terugplaatsing, om waar mogelijk een langere uithuisplaatsing en eventueel een gezagsbeëindigende maatregel te voorkomen. De moeder wilde eerst niet meewerken aan het perspectiefonderzoek maar is nu wel bereid om hieraan mee te werken. Volgens de rechtbank is het stellen van een aanvaardbare termijn maatwerk. In dit geval zijn er geen signalen dat enig uitstel schadelijk is voor de ontwikkeling van de minderjarige. Om die reden dienen de uitkomsten van het op korte termijn te starten perspectiefonderzoek te worden afgewacht, alvorens te beslissen over het opvoedperspectief van de minderjarige.

De rechtbank gaat niet over tot vervanging van de GI door een andere gecertificeerde instelling. De huidige GI is nauw betrokken bij het geplande perspectiefonderzoek, waardoor vervanging niet in het belang van de minderjarige is.

Conclusie

De rechtbank verlengt de machtiging uithuisplaatsing en wijst de verzoeken van moeder af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2964

Zaaknummer: C/16/606613 / JE RK 26-173

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Draagmoederschap. Geen erkenning Amerikaanse beslissing want geen zorgvuldig traject. Wel prenatale erkenning, toekenning eenhoofdig gezag aan vader, adoptie door moeder en vaststelling geboortegegevens.

Feiten en omstandigheden

De gehuwde wensouders (man en vrouw) zijn in 2021 een draagmoederschapsovereenkomst aangegaan met de draagmoeder in Amerika. De bevruchting heeft daar plaatsgevonden door middel van ivf waarbij gebruik is gemaakt van een eikel van de eiceldonatrice CNC en een spermacel van een anonieme spermadonor, wat bevestigd is door een ivf-arts. De draagmoeder is zwanger geworden. Op 19 juli 2022 heeft het Superior Court of the State of California (hierna: het Superior Court) vastgesteld dat de draagmoeder ongehuwd is en onder meer bepaald dat de draagmoeder niet de juridische moeder is van het kind dat uit haar zal worden geboren. Tevens is het ouderschap van de wensouders vastgesteld en heeft het Superior Court de wensouders belast met het gezag over het (toen nog) ongeborn kind. Op 29 juli 2022 is een akte opgemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de erkenning door de man van de ongeborn vrucht waarvan de draagmoeder op dat moment zwanger was. Op de akte staat vermeld dat toestemming is gegeven door de draagmoeder. In 2022 is de minderjarige (meisje) in goede gezondheid uit de draagmoeder geboren. De minderjarige verblijft sinds haar geboorte bij de wensouders en woont sinds 24 november 2022 bij hen.

Overeenkomstig de beslissing van het Superior Court van 19 juli 2022 is een geboorteakte opgemaakt waarop de naam van de draagmoeder als moeder en de naam van verzoeker als vader van het kind is vermeld. De (ongehuwde) draagmoeder heeft bij affidavit van 3 november 2022 verklaard dat zij het eens is met de beslissing van het Superior Court en dat zij geen ouderlijke rechten of verplichtingen heeft jegens de minderjarige en daarbij verklaard dat de minderjarige in de toekomst van haar als moeder niets te verwachten heeft, dat zij instemt met de adoptie door de vrouw en dat zij niet zal verschijnen in een Nederlandse adoptieprocedure.

De verzoekende wensouders hebben de Nederlandse nationaliteit en de minderjarige volgens haar paspoort de Amerikaanse nationaliteit en volgens de BRP de Nederlandse nationaliteit.

De wensouders hebben eerder een traject van internationaal draagmoederschap doorlopen en daaruit is in 2020 een minderjarige geboren. In dat traject is eveneens gebruik gemaakt van een eicel van eiceldonatrice CNC en zaad van donor [nummer]. In de procedure van deze rechtbank zijn de voor het opmaken van een geboorteakte noodzakelijke gegevens vastgesteld, is het ouderschap van de man vastgesteld en is de adoptie door de vrouw uitgesproken. In die procedure is voorts komen vast te staan dat eiceldonatrice CNC toestemming heeft gegeven aan de ivf-kliniek om haar identiteit aan het kind kenbaar te maken en dat de wensouders contact met haar hebben opgenomen.

Beoordeling en motivering

Erkenning uitspraak

De rechtbank is van oordeel dat de uitspraak van het Superior Court van 19 juli 2022 niet van rechtswege kan worden erkend omdat deze onverenigbaar is met de openbare orde (art. 10:100 lid 1 sub c BW). De rechtbank acht het van belang om te oordelen of het in het buitenland gevolgde traject van draagmoederschap zorgvuldig heeft plaatsgevonden gelet op de ingrijpende gevolgen voor zowel het kind, de draagmoeder als de wensouders in kwestie. Hierbij zijn de aanbevelingen van de Staatscommissie Herijking Ouderschap zoals opgenomen in het adviesrapport *Kind en ouders in de 21e eeuw* van 7 december 2016 en de door het kabinet in zijn brief van 12 juli 2019 (*Kamerstukken II 2018/19, 33836, nr. 45*) geformuleerde waarborgen van belang.

Uit de aanbevelingen volgt dat het voor kinderen van groot belang is om te (kunnen) achterhalen uit wie zij zijn geboren, van wie zij genetisch afstammen en onder welke omstandigheden zij zijn ontstaan en geboren. Het recht van het kind om zijn of haar afstamming te kennen is een mensenrecht dat is opgenomen in artikel 7 IVRK. Daarvan is onvoldoende sprake. Wat betreft de aanvankelijk anonieme eiceldonatrice is inmiddels gebleken dat verzoekers contact met haar hebben kunnen leggen via het register van de ivf-kliniek en het contact vervolgens hebben voortgezet via hun eigen e-mailadressen. De naam van de eiceldonatrice is inmiddels ook bekend bij verzoekers. De betreffende spermadonor is en blijft echter anoniem, in die zin dat onzeker is of de minderjarige daadwerkelijk contact met hem kan hebben. Vanaf haar 18e verjaardag kan zij een verzoek indienen bij de donorbank om de persoons- en contactinformatie van de spermadonor te achterhalen. Onzeker is of de donor zijn contactgegevens up-to-date blijft houden en of hij uiteindelijk open zal staan voor contact. Daar is hij op grond van de donorovereenkomst niet toe verplicht.

Ook onzeker is of de spermabank op dat moment nog beschikbaar zal zijn voor de minderjarige. Dat de wensouders op grond van eigen onderzoek op internet vermoeden dat zij de persoonsgegevens van de spermadonor hebben achterhaald, doet daaraan niet af. Dit eigen onderzoek biedt namelijk onvoldoende waarborgen.

De rechtbank is van oordeel dat het gebruiken van een onbekende spermadonor in het traject van draagmoederschap strijdigheid oplevert met een beginsel en waarde die in de Nederlandse rechtsorde als fundamenteel wordt beschouwd.

Omdat de Amerikaanse beslissing niet wordt erkend, worden ook de op grond van deze beslissing in de Verenigde Staten van Amerika tot stand gekomen familierechtelijke betrekkingen niet in Nederland erkend. Dit betekent dat de draagmoeder de juridische moeder van de minderjarige is gebleven.

Erkenning door de man

In artikel 10:95 BW is bepaald dat de vraag of erkenning door een persoon familierechtelijke betrekkingen doet ontstaan tussen hem en een kind, wat betreft de bevoegdheid van die persoon en de voorwaarden voor erkenning, wordt bepaald door het recht van de staat waarvan die persoon de nationaliteit bezit. De man bezit de Nederlandse nationaliteit, dus de bevoegdheid om te erkennen en de voorwaarden daarvoor worden beheerst door het Nederlandse recht (art 1:203 e.v. BW). Ongeacht het ingevolge artikel 10:95 lid 1 BW toepasselijke recht, is op de toestemming van de moeder tot de erkenning toepasselijk het recht van de staat waarvan de moeder de nationaliteit bezit. De draagmoeder heeft de Amerikaanse nationaliteit. Uit het afschrift van de akte van erkenning blijkt dat de ambtenaar heeft vastgesteld dat de draagmoeder toestemming voor de erkenning heeft gegeven. De rechtbank gaat ervan uit dat de ambtenaar heeft vastgesteld dat deze toestemming is gegeven in overeenstemming met het Amerikaanse recht. Daarmee stelt de rechtbank vast dat er sprake is van een rechtsgeldige prenatale erkenning, als gevolg waarvan de man vanaf de geboorte naar Nederlands recht haar juridische vader is.

Vaststellen geboortegegevens

Op grond van het eerste lid van artikel 1:25c BW kan, indien ten aanzien van een buiten Nederland geboren persoon geen akte van geboorte overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie is opgemaakt of kan worden overgelegd, op verzoek van het openbaar ministerie, van een belanghebbende of van de ambtenaar de rechtbank Den Haag de voor het opmaken van een geboorteakte noodzakelijke gegevens vaststellen, onder meer indien die persoon Nederlander is.

In artikel 3 lid 1 Rijkswet op het Nederlanderschap is bepaald dat een kind waarvan de vader of de moeder op het moment dat het kind geboren wordt Nederlander is, bij de geboorte de Nederlandse nationaliteit verkrijgt. Omdat de man de Nederlandse nationaliteit heeft en de minderjarige voor haar geboorte heeft erkend, heeft zij van rechtswege de Nederlandse nationaliteit gekregen. Verzoekers kunnen dus op grond van artikel 1:25c lid 1 onder a BW worden ontvangen in hun verzoek tot vaststelling van de geboortegegevens.

De rechtbank is van oordeel dat uit de inhoud van de in het geding gebrachte stukken voldoende aanwijzingen zijn verkregen omtrent de omstandigheden waaronder en de datum waarop de geboorte van de minderjarige moet hebben plaatsgehad en daardoor dat de vaststelling van de geboortegegevens op de wet gegrond en voor toewijzing vatbaar is.

Gezag

Zoals reeds is overwogen, is de draagmoeder nog de juridische ouder van de minderjarige. De draagmoeder wordt echter naar het recht van haar eigen verblijfplaats in de VS niet meer als ouder met gezag beschouwd. De rechtbank stelt vast dat de draagmoeder in het draagmoederschapstraject uitdrukkelijk heeft afgezien van alle ouderlijke rechten en plichten ten aanzien van de minderjarige. De rechtbank kan dan ook onmogelijk aannemen dat de draagmoeder hier in Nederland nog wel zou zijn belast met ouderlijk gezag. De rechtbank is dan ook van oordeel dat sprake is van een gezagsvacuüm.

De man is als juridisch ouder die niet eerder het gezag over de minderjarige heeft gehad, tot het gezag bevoegd en de rechtbank acht het in haar belang dat hij met het gezag over haar wordt belast op grond van artikel 1:253c BW. De rechtbank zal daarom het verzoek ten aanzien van het gezag toewijzen en deze beslissing uitvoerbaar bij voorraad verklaren zodat niet langer sprake is van een gezagsvacuüm.

Adoptie door de wensmoeder

Op grond van artikel 10:105 lid 1 BW is Nederlands recht op het verzoek van toepassing, evenals op de toestemming, raadpleging of voorlichting van de ouders. De wijze waarop een adoptie tot stand komt, de voorwaarden en regels omtrent de positie van de juridisch ouder, zijn geregeld in artikel 1:227 en 1:228 BW. Toestemming van een juridisch ouder is naar Nederlands recht geen voorwaarde voor adoptie. Vast staat dat verzoekers ten minste drie aaneengesloten jaren onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het adoptieverzoek met elkaar hebben samengeleefd en dat zij de minderjarige op dit moment ten minste één jaar samen hebben verzorgd en opgevoed. Uit de overgelegde stukken blijkt dat de minderjarige niet met de draagmoeder heeft samengeleefd en dat het ook de wens van de draagmoeder is dat verzoekers de juridische ouders worden en dat de juridische banden tussen haar en de

minderjarige worden verbroken. Daarmee staat vast dat de minderjarige 1 zowel nu als in de toekomst niets meer van haar in de hoedanigheid van ouder te verwachten heeft. Het is de rechtbank voldoende gebleken dat verzoekers de intentie hebben om de minderjarige 1 op een moment dat zij daaraan toe is, over haar afstamming en de adoptie voor te lichten. De adoptie van haar door verzoekers wordt daarom in haar belang geacht.

De wensouders hebben verzocht de adoptie met terugwerkende kracht uit te spreken. De wensouders hebben de minderjarige vanaf haar geboorte verzorgd en opgevoed en daarom vanaf haar geboorte family life in de zin van artikel 8 EVRM met haar gehad. Bovendien zou op deze wijze de hinkende rechtsverhouding, ontstaan doordat de draagmoeder in de VS nooit juridisch ouder is geweest maar naar Nederlands recht wel, daardoor gerepareerd worden.

De rechtbank wijst het verzoek om de adoptie terug te laten werken tot de dag van geboorte, af. De rechtbank is van oordeel dat artikel 1:230 lid 2 BW niet in aanmerking komt voor analoge toepassing in deze zaak. De wensmoeder is niet genetisch verwant aan de minderjarige en zij is niet binnen hun huwelijk geboren. De bepaling waar de wensouders een beroep op doen is niet geschreven voor een situatie als de onderhavige en het is ook niet de bedoeling geweest van de wetgever.

Conclusie

De rechtbank stelt de noodzakelijke gegevens vast voor het opmaken van een geboorteakte; spreekt uit de adoptie van de minderjarige door de vrouw en verstaat dat daarbij de familierechtelijke betrekking tussen de minderjarige en de man in stand blijft; bepaalt dat voortaan aan de man, het gezag zal toekomen over de minderjarige en verstaat dat verzoekers vanaf het moment dat genoemde adoptie in kracht van gewijsde is gegaan gezamenlijk het ouderlijk gezag zullen uitoefenen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:12071

Zaaknummer: C/09/669215 FA RK 24-4923

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Artikel 1:253a BW. Verhuiszaak. Uitzondering op tweeconclusieregel?
Verzet goede procesorde zich ertegen dat stukken die later dan tien
dagen voor zitting zijn ingebracht, buiten beschouwing worden gelaten
(art. 87 lid 6 Rv in verbinding met art. 279 lid 6 Rv en art. 362 Rv)?
Conclusie: ECLI:NL:PHR:2026:49, PFR 2026-0015.***

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gezamenlijk belast met het gezag over hun twee kinderen. Zij zijn in een zorgplan onder meer overeengekomen dat zij in de omgeving binnen een straal van 10 km van de school van de kinderen blijven wonen. De kinderen wonen bij de vader. De rechtbank heeft de vader, op diens verzoek, vervangende toestemming verleend om met de kinderen te verhuizen van plaats 1 naar plaats 2. De moeder is in hoger beroep gekomen. Zij heeft het hof onder meer verzocht te bepalen dat de vader, die inmiddels was verhuisd, wordt veroordeeld terug te verhuizen binnen een straal van 10 km van zijn oude woning in plaats 1 of de school van de kinderen. De mondelinge behandeling bij het hof heeft op 14 november 2024 plaatsgevonden. Het hof heeft het verzoek van de vader om vervangende toestemming tot verhuizing alsnog afgewezen, en bepaald dat hij uiterlijk op 1 augustus 2025 met de kinderen moet zijn terugverhuisd naar de omgeving van plaats 1 en binnen een straal van 10 km van de school. De vader heeft tegen de beschikking beroep in cassatie ingesteld.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Onderdeel 1.4 van het middel richt zich tegen het oordeel van het hof (in r.o. 2.2) dat het, gelet op de tweeconclusieregel, geen acht slaat op de verzoeken en standpunten van de vader voor zover deze zijn opgenomen in zijn e-mailberichten van 29 oktober 2024 en 13 november 2024. Het onderdeel klaagt onder meer dat het hof hiermee miskent dat bij de geschillenregeling van artikel 1:253a BW de aard van het geschil met zich brengt dat een uitzondering op de tweeconclusieregel moet worden aanvaard, omdat het hof in dat geval een zodanige beslissing moet nemen als het hof in het belang van het kind wenselijk voorkomt.

Grievens en veranderingen of vermeerderingen van het verzoek in hoger beroep dienen in

beginsel bij verzoek- of verweerschrift te worden aangevoerd respectievelijk plaats te vinden. Dit lijkt echter onder meer uitzondering indien de aard van het geschil meebrengt dat in een later stadium nog een grief kan worden aangevoerd of zodanige verandering of vermeerdering van verzoek kan plaatsvinden. Voor een beslissing van de rechter op een op de voet van artikel 1:253a BW gedaan verzoek tot het verlenen van vervangende toestemming voor een verhuizing met minderjarigen en voor een beslissing op een op grond van diezelfde bepaling gedaan verzoek om een ouder die zonder toestemming met minderjarigen is verhuisd, te bevelen om terug te verhuizen, geldt dat deze zoveel mogelijk dienen te zijn gebaseerd op de omstandigheden ten tijde van de uitspraak van de rechter. Bovendien neemt de rechter een zodanige beslissing die hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt (art. 1:253a lid 1, tweede volzin, BW). Om deze redenen mag de rechter ook bij de beslissing op een op de voet van artikel 1:253a BW gedaan verzoek tot het verlenen van vervangende toestemming voor een verhuizing met minderjarigen of bij de beslissing op een verzoek tot het geven van een bevel om terug te verhuizen, rekening houden met een grief of wijziging van het verzoek die na het verzoek- of verweerschrift wordt aangevoerd respectievelijk plaatsvindt, en dient hij dit in beginsel ook te doen (vgl. HR 16 mei 2025, ECLI:NL:HR:2025:764, r.o. 3.2).

Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de aard van het geschil in dit geval een uitzondering rechtvaardigt op de tweeconclusieregel. Het hof had dus niet op grond van die regel de verzoeken en standpunten van de vader die zijn opgenomen in zijn e-mailberichten van 29 oktober 2024 en 13 november 2024, buiten beschouwing mogen laten. De klacht slaagt.

Onderdeel 1.2 bestrijdt het oordeel van het hof (in r.o. 2.2) dat op de producties gevoegd bij het e-mailbericht van de vader van 13 november 2024 geen acht wordt geslagen omdat deze later zijn ingediend dan op de tiende kalenderdag voor de mondelinge behandeling. Het onderdeel klaagt onder meer dat uit artikel 87 lid 6 Rv voortvloeit dat producties die na het verstrijken van de termijn van tien dagen genoemd in deze bepaling zijn ingediend, niet buiten beschouwing mogen worden gelaten indien de goede procesorde zich daartegen verzet. Het hof heeft niet kenbaar onderzocht of het buiten beschouwing laten van de door de vader ingediende producties in strijd is met de goede procesorde en heeft daarmee het wettelijk kader miskend, onder meer in het licht van de aard van de onderhavige procedure, aldus het onderdeel. Deze klacht slaagt.

Het hof had dienen te beoordelen of de goede procesorde zich verzet tegen het buiten beschouwing laten van de producties die de vader niet uiterlijk tien dagen voor de mondelinge behandeling in het geding heeft gebracht. Daarbij diende het hof mede in aanmerking te nemen dat het in deze zaak gaat om een procedure op de voet van artikel 1:253a BW over een verhuizing met minderjarigen, waarin de rechter zijn beslissing zoveel mogelijk dient te baseren op de omstandigheden ten tijde van de uitspraak en een grote vrijheid heeft om alles

wat door partijen is aangevoerd, in zijn beoordeling te betrekken (vgl. HR 16 mei 2025, ECLI:NL:HR:2025:764, r.o. 3.4). De aard van deze procedure zal in de regel meebrengen dat ook producties die later dan op de tiende dag voor de mondelinge behandeling in het geding zijn gebracht en die van belang zijn voor de beoordeling van de omstandigheden ten tijde van de uitspraak, door de rechter in zijn beoordeling worden betrokken.

Conclusie

De conclusie strekt tot vernietiging van de beschikking van het hof en tot verwijzing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:845

Zaaknummer: 25/01264

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: M.W. van der Heijden

Wetsartikelen: 1:253a BW, 87 lid 6 Rv, 279 lid 6 Rv en 362 Rv

RECHTSPRAAK

Artikel 195 lid 1 Rv en artikel 194 Rv. Recht op inzage of afschrift van stukken. Rekening en verantwoording. HR 3 december 1971, ECLI:NL:HR:1971:AB6790.

Feiten en omstandigheden

Deze zaak betreft onder andere de vraag of de vrouw in het kader van de verdeling van de huwelijksgemeenschap recht heeft op inzage in financiële gegevens van de man en of sprake is van benadeling van de gemeenschap. Partijen zijn vóór 2018 zonder huwelijkse voorwaarden gehuwd, waardoor tussen hen een algehele gemeenschap van goederen bestond. In hoger beroep ligt onder andere voor of de vrouw op grond van artikel 195 lid 1 Rv jo. artikel 194 lid 1 Rv recht heeft op inzage in bankafschriften, jaaropgaven en andere financiële gegevens van betaal-, spaar-, beleggings- en cryptorekeningen op naam van de man, alsmede in stukken over een oplichting via een bank. De vrouw verzoekt om deze inzage omdat zij vermoedt dat vermogen uit de gemeenschap ontbreekt en stelt dat de man de gemeenschap heeft benadeeld. De rechtbank wees het verzoek tot inzage af, waartegen de vrouw hoger beroep instelde.

Beoordeling

Het hof stelt voorop dat op grond van artikel 195 lid 1 Rv jo. artikel 194 lid 1 Rv een partij onder omstandigheden recht heeft op inzage in gegevens waarover de wederpartij beschikt. De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij een voldoende belang heeft bij de gevraagde informatie. Daarbij hoeft niet elk afzonderlijk document te worden gespecificeerd, maar moet het verzoek wel voldoende concreet zijn afgebakend. De verzoeker moet inzichtelijk maken welke gegevens worden verlangd, op welk geschil of feitencomplex deze betrekking hebben en waarom zij relevant zijn voor zijn rechtspositie. Met dit bepaaldheidsvereiste wordt een evenwicht beoogd tussen de belangen van de informatieverzoeker en de informatiebezitter. Het inzagerecht strekt dan ook niet tot een algemene ‘fishing expedition’ naar mogelijk ondersteunend bewijs.

Het hof oordeelt dat de vrouw onvoldoende heeft onderbouwd dat zij een voldoende belang

heeft bij de gevraagde inzage. Haar verzoek lijkt er vooral op gericht zoveel mogelijk financiële gegevens te verkrijgen in de hoop daarin aanknopingspunten te vinden voor haar stellingen. De stelling van de vrouw komt erop neer dat de man volledige rekening en verantwoording moet afleggen. Onder verwijzing naar een uitspraak van de Hoge Raad benadrukt het hof daarbij dat de aard van de huwelijkse verhouding niet meebrengt dat echtgenoten jegens elkaar een zo verstrekkende informatieplicht hebben dat zij onderling rekening en verantwoording moeten afleggen. Volgens het hof speculeert de vrouw slechts over wat de man van zijn inkomen had kunnen overhouden en is dit onvoldoende concreet om te kunnen concluderen dat gelden uit de gemeenschap ontbreken. De man heeft bovendien met bewijsstukken de saldi van de rekeningen op de peildatum aangetoond en voldoende inzicht gegeven in de omvang van de gemeenschap. Ook heeft hij de vrouw aangeboden gezamenlijk de bankafschriften door te nemen, van welke mogelijkheid zij geen gebruik heeft gemaakt. Het verzoek van de vrouw wordt daarom afgewezen. Hiermee faalt ook haar stelling dat de man de gemeenschap heeft benadeeld, nu zij niet heeft aangetoond dat sprake is geweest van lichtvaardige schulden, verspilling van gemeenschapsgoederen of rechtshandelingen zonder de vereiste toestemming als bedoeld in artikel 1:88 BW.

Conclusie

De beschikking wordt uitsluitend ten aanzien van de waardering van de woning vernietigd, waarna het hof in zoverre opnieuw beschikt. Voor het overige wordt de beschikking van de rechtbank bekrachtigd, waaronder de afwijzing van het verzoek van de vrouw om inzage in financiële gegevens en haar beroep op benadeling van de huwelijksgemeenschap.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3191

Zaaknummer: 200.359.815/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek raad tot beëindiging van het gezag van de moeder.

Feiten en omstandigheden

De kinderen – minderjarige 1 en minderjarige 2, een tweeling – zijn op 2-jarige leeftijd onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst vanwege een onveilige opvoedsituatie bij de moeder, gekenmerkt door verwaarlozing, verbaal en fysiek huiselijk geweld en de negatieve invloed van de oma van moederszijde (oma). Sindsdien wonen zij, inmiddels ruim zes jaar, in een gezinshuis.

Uit deskundigenonderzoek volgt dat de situatie van de moeder inmiddels aanzienlijk is verbeterd. Het contact met oma is verbroken, de moeder accepteert hulpverlening, toont meer stabiliteit, autonomie en opvoedvaardigheden. Daarnaast verzorgt zij succesvol haar andere – thuiswonende – kinderen. Ook de omgang met minderjarigen 1 en 2 is uitgebreid en verloopt goed. Minderjarige 1 ontwikkelt zich overwegend goed en heeft aangegeven bij haar moeder te willen wonen. Met minderjarige 2 gaat het minder goed; voor hem zal behandeling en mogelijk een klinische opname volgen.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) meent dat het gezag van de moeder terecht is beëindigd, omdat nog onduidelijk is welke hulp en beslissingen voor de kinderen nodig zijn, met name voor minderjarige 2. Een neutrale gezagsdrager acht de raad daarom het meest in hun belang. De gecertificeerde instelling (GI) benadrukt dat stabiliteit en duidelijkheid over perspectief noodzakelijk is voor beide kinderen, in het bijzonder voor minderjarige 2 gelet op diens problematiek. De gezinshuisouders en de gedragswetenschapper van het gezinshuis achten voor beide kinderen behoud van hun vertrouwde basis in het gezinshuis van belang, mede gelet op het langdurige verblijf van de kinderen aldaar.

Beoordeling

Het hof wijst op zowel het wettelijk kader van artikel 1:266 BW als op artikel 8 EVRM. Daarbij merkt het hof op dat artikel 8 EVRM breder is dan het wettelijk kader. Artikel 8 EVRM vereist een zorgvuldige belangenafweging van de belangen van ouders en kinderen, waarbij een minder ingrijpende maatregel dient te worden verkozen indien daarmee hetzelfde doel kan

worden bereikt.

Het hof oordeelt dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezagsbeëindiging, omdat de moeder sinds de uithuisplaatsing een positieve ontwikkeling heeft doorgemaakt, terugplaatsing volgens het deskundigenrapport haalbaar is en niet is gebleken dat zij niet in staat is verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de kinderen te dragen. Daarnaast verloopt de samenwerking tussen de moeder en het gezinshuis goed en heeft haar gezag de besluitvorming rondom de kinderen niet belemmerd. Voor minderjarige 1 acht het hof een gefaseerde terugplaatsing haalbaar. Ten aanzien van minderjarige 2 moet volgens het hof eerst het verloop en de uitkomst van zijn behandeling worden afgewacht, voordat (eventueel) tot een zodanig ingrijpende maatregel van gezagsbeëindiging kan worden overgegaan. Gelet hierop acht het hof beëindiging van het gezag op dit moment niet noodzakelijk en wijst het daarom het verzoek van de raad af. Wel benadrukt het hof dat de moeder moet blijven aantonen dat zij de positieve ontwikkelingen duurzaam kan voortzetten en de hulpverlening blijft ondersteunen.

Het hof realiseert zich dat afwijzing van het verzoek meebrengt dat opnieuw een ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing moeten worden verzocht, maar dit vormt geen reden om over te gaan tot bekrachtiging van de gezagsbeëindiging.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen en wijst het verzoek van de raad tot beëindiging van het gezag van de moeder over minderjarige 1 en 2 af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1408

Zaaknummer: 200.347.462/01

Wetsartikelen: